

MEREDITH WILD

SÄRISEV SIDE

Häkker #1

Inglise keelest tõlkinud Lii Haugasmägi

Emale selle eest, et ta sundis mind kirjutama

I. peatükk

„Milline täiuslik päev,” ütlesin ma.

Bostonis oli talv taandunud ja kevad käes. Ülikoolilinnak oli täis üliõpilaste, turistide ja linna põliselanike elavat suminat.

Paljudel olid pärastlõunasest tseremooniast, mille lõplikkusest ma polnud veel päriselt aru saanud, ikka veel lõpetamise talaariid seljas. Kõik tundus ebareaalne, nii kibemagus hüvastijätt sõpradega kui ka ootusärevus seista juba eelolevatel päevadel silmitsi tegeliku maailma probleemidega. Minus keerlesid segased tunded. Uhkus, kergendus, ärevus. Kuid kõige rohkem tundsin õnne. Selles hetkes olemisest. Sellest, et Marie oli minu kõrval.

„On tõesti ja keegi ei vääri seda rohkem kui sina, Erica.”

Marie Martelly, mu ema parim sõber ja minu isiklik elupäästja, pigistas korraks mu kätt ja haakis end mulle käevangu.

Pikk ja sihvakas Marie kõrgus minu pisikese kogu kohal. Tema pehme nahk oli kakaovärvi ja pruunid juuksed keerutatud kümnetesse lühikestesse patsidesse, mis rõhutas nii tema igavest noorust kui ka eklektilist stiili. Väljastpoolt ei oskaks keegi kahtlustada, et ta on ainus ema, kes mul peaaegu kümnendi jooksul on olnud.

Olin endale aastate jooksul öelnud, et mõnikord on ilma vanemateta elada parem kui selliste vanematega, kellest olin kuulnud

ja kellega vahel kohtunud. Mu klassikaaslaste vanemad olid nii pealetükkivad. Või füüsiliselt kohal, aga emotsionaalselt eemal, või piisavalt vanad, et olla mu vanavanemad, millest tekkis iga-suguseid põlvkondadevahelisi probleeme. Ennast ületada tundus palju kergem, kui endale survet avaldasin ainult mina ise.

Marie oli teistsugune. Ta oli aastate jooksul pakkunud alati täpselt parajal määral tuge. Ta kuulas mu sõbradraamasid ning soigumist töö ja lõpueksamite pärast, aga ei avaldanud kunagi survet. Ta teadis, kui kõvasti ma ennast ise tagant sundisin.

Me kõndisime mööda pisikesi radu, mis looklesid läbi Harvardi ülikoolilinnaku. Pehme tuul liigutas puulehti, pannes need meie kohal vaikselt kahisema.

„Täna, et sa olid täna minu jaoks olemas,” ütlesin ma.

„Ära ole naeruväärne, Erica! Ma poleks sellest mingi hinna eest loobunud. Sa tead seda.” Ta naeratas mulle ja pilgutas silma. „Pealegi meeldib mulle alati väike reis mälestuste radadel. Ma ei mäletagi enam, millal viimati ülikoolilinnakus käisin. See paneb mind end jälle noorena tundma!”

Ma naersin tema entusiasmi üle. Ainult keegi Marie-taoline sai oma *alma mater*’it külastades tunda end nooremana, nagu polekski aeg edasi liikunud.

„Sa oled ikka veel noor, Marie.”

„Oh, arvatavasti küll. Aga aeg lendab liiga kiiresti. Sa saad sellest üsnagi varsti aru.” Ta ohkas vaikselt. „Oled valmis tähistama?”

Ma noogutasin. „Absoluutselt. Lähme.”

Astusime ülikoolilinnaku väravatest välja ja võtsime takso, mis viis meid üle Charlesi jõe Bostonisse. Mõni minut hiljem presisime end linna ühe parima restorani raskest puituksest sisse. Võrreldes päikesepaisteliste tänavatega oli restoran pime ja jahe ning õhtuste klientide vaikselt jutukõminast õhkus märgatavat rafineeritust.

Me seadsime end menüüdega paika ning tellisime õhtusöögi ja joogid. Kelner tõi kohe kaks klaasi jääga kuueteist aasta vanust

viskit, mille maitsega ma olin varasematel kordadel koos Mariega õhtust süües juba harjunud. Pärast nädalaid kestnud kohvi liig-
tarvitamist ja öösiti üleval olemist ei sobinud miski tähistamiseks
paremini kui külm klaas viskit ja korralik õhtusöök.

Ma vedasin oma higistavale klaasile jooni, mõeldes, milline
oleks see päev võinud olla, kui mu ema oleks veel elus. Võib-olla
oleksin ma ikka veel kodus Chicagos, elades täiesti teistsugust elu.

„Millele sa mõtled, pisitüdruk?” Marie hääl äratas mu mõtetest.

„Ei millelegi. Ma lihtsalt soovin, et ema oleks saanud siin olla,”
vastasin vaikselt.

Marie võttis üle laua mu käe. „Me mõlemad teame, et Patricia
oleks olnud täna sinu üle väga uhke. Sõnulseletamatult uhke.”

Mitte keegi polnud tundnud mu ema paremini kui Marie.
Kuigi vahemaa oli neid pärast kooli aastateks lahutanud, jäid nad
lähedaseks – kuni kibeda lõpuni.

Ma vältisin tema pilku, sest ei tahtnud alistuda tunnetele, mis
kippusid minust läbi tormama nagu neetud rahvamassid kauban-
duskeskustest igal kommertspühäl. Ma ei tahtnud täna nutma
hakata. Täna oli kõigest hoolimata õnnelik päev. Selline, mida
ma ei unusta kunagi.

Marie vabastas mu käe ja kergitas klaasi, silmad säramas.
„Kuidas oleks toostiga järgmisele peatükile?”

Tõstsin ka enda klaasi ja naeratasin läbi kurbuse, lastes kergen-
dusel ja tänutundel täita tühja koha oma südames.

„Proosit!” Kergitasin klaasi Marie suunas ja võtsin korraliku
sõõmu, nautides alkoholi kõrvetust söögitorus.

„Aga räägi, mis sul nüüd edasi plaanis on, Erica?”

Lasin mõtetel tagasi oma ikka veel pingelise elu juurde triivida.
„No sel nädalal on mul Angelcomis suur esitlus ja mingil hetkel
pean välja mõtlema, kus ma elama hakkan.”

„Sa võid mõnda aega minu juures elada.”

„Ma tean, aga ükskord pean end ikka omaette sisse seadma.
Tegelikult ma juba ootan seda.”

„On sul mingeid mõtteid?”

„Tegelikult mitte, aga ma vajan Cambridge’ist puhkust.” Harvard oli olnud suurepärase, aga nii minul kui akadeemial oli aeg hakata kohtuma teiste inimestega. Olin viimase aasta jooksul tõsiselt pingutanud, žongleerides lõputöö, äri alustamise ja tavaliste viimase aasta läbipõlemishetkede vahel. Olin innukas alustama oma elu uut peatükki ülikoolist kaugemal.

„Mitte et ma tahaksin, et sa lahkud, aga oled sa kindel, et tahad Bostonisse jääda?”

Ma noogutasin. „Olen kindel. Mingil hetkel võib äri viia mind New Yorki või Californiasse, aga praegu olen ma siin õnnelik.”

Boston võis olla vahel raske linn. Talved olid siin põrgulikud, kuid inimesed tugevad, kirglikud ja sageli valusalt otsekohesed. Aja jooksul oli minust saanud üks neist. Ma ei suutnud ette kujutada, et võiksin koduks nimetada mõnda teist kohta. Pealegi, kuna mul polnud vanemaid, kelle juurde koju minna, oli sellest saanud minu kodu.

„Kas sa oled mõelnud kunagi Chicagosse tagasi minna?”

„Ei.” Ma mälusin hetke vaikselt salatit, püüdes mitte mõelda kõigile neile inimestele, kes oleksid võinud täna siin olla. „Mul ei ole seal enam kedagi. Elliot abiellus uuesti ja tal on nüüd lapsed. Ja ema pere on alati olnud ... tead küll, kuidagi kaugel.”

Sellest ajast peale, kui mu ema kakskümmend üks aastat tagasi rasedana ja ilma abiellumisplaanideta kolledžist koju tuli, olid tema suhted vanematega olnud pehmelt öeldes pingelised. Juba lapsepõlves olid mu vähesed vanavanematega seotud mälestused tundunud ebamugavad ja mõjutatud sellest, kuidas ma nende ellu sattusin. Ema ei rääkinud kunagi mu isast, aga kui see tema oli tema jaoks nii häiriv, oli ilmselt parem temast mitte teada. Vähemalt kinnitasin ma endale nii, kui uudishimu hakkas minust võitu saama.

Kurbus Marie kaastundlikes silmades peegeldas minu enda tundeid. „Kas sa Elliotist oled midagi kuulnud?”

„Ainult pühade ajal. Tal on praegu kahe väikese lapsega palju tegemist.”

Elliot oli ainus isa, keda ma olin kunagi tundnud. Ta abiellus emaga, kui ma olin väike, ja meil oli perena palju õnnelikke aastaid. Kuid kõigest aasta pärast ema surma hakkas teismelise üksi kasvatamine talle üle jõu käima ja ta saatis mu koos mu pärandiga itta internaatkooli.

„Sa tunned temast puudust,” ütles Marie vaikselts, justkui mu mõtteid lugedes.

„Mõnikord,” tunnistasin ma. „Ilma emata ei olnud meil kunagi võimalust olla perekond.” Mulle meenus, kui kadunud ja endast väljas me olime, kui ema suri. Nüüd sidus meid teineteisega ainult ema armastuse mälestus, mis läks iga aastaga üha tuhmimaks.

„Ta tahtis ainult head, Erica.”

„Ma tean. Ma ei süüdistagi teda. Me mõlemad oleme õnnelikud ja see on ainus, mis praegu loeb.” Ülikoolikraadi ja oma uue ettevõttega ei olnud mul mingit põhjust Ellioti otsuse üle kurta. Lõppkokkuvõttes oli see viinud mind rajale, mis tõi mu siia, kus ma täna olin, kuid miski ei saanud muuta asjaolu, et olime aastate jooksul üha enam lahku kasvanud.

„Aitab nüüd sellest teemast. Räägime parem sinu armuelust.” Marie naeratas mulle soojalt, ilusad mandlisilmad restorani hämaras valguses sädelemas.

Ma naersin, teades, et ta tahab kuulda iga detaili, kui mul oleks üldse midagi, millest rääkida. „Kurb küll, aga sellest ei ole midagi rääkida. Kuidas oleks, kui räägime hoopis sinu armuelust?” Ma teadsin, et ta neelab sööda alla.

Tema silmad löid särama ja ta õhkas, mõeldes oma kõige värskemale vallutusele. Maaailmarändurist ajakirjanik Richard oli temast peaaegu kümme aastat noorem, mis ei üllatanud mind.

Marie polnud mitte ainult oma vanuse kohta suurepärasest vormis, vaid ka tema hing oli uskumatult noor. Pidin endale sageli meelde tuletama, et ta oli minu ema vanune.

Kuni ta heietas, nautisin mina lühikest armulugu oma toiduga. Perfektselt valmistatud ja punase veini kastmest läbi imbutatud filee peaaegu sulas mu suus. Sügavat rahuldust pakkuv toit tegi peaaegu tasa mitu kuud kestnud seksuaalse puudujäägi. Ja taldrik šokolaadiga kaetud maasikaid, millega me õhtusöögi lõpetasime, tegi selle täiesti tasa.

Kolledž oli pakkunud mulle regulaarselt võimalusi lühiajalisteks suheteks, kuid erinevalt Mariest ei olnud ma kunagi armastust otsinud. Ja nüüd, kui mul oli äri, millega tegeleda, oli mul vaevu aega seltsieluks, rääkimata seksuaalelust. Selle asemel elasin ma Marie kaudu, olles siiralt õnnelik, et tal oli uus mees, kes hoidis teda erksana.

Me lõpetasime ja leppisime kokku, et kohtume väljas pärast seda, kui ta on end värskendamas käinud. Ma suundusin ukse poole, tundes end õnneliku ja veidi uimasena. Möödusin administraatorist ja pöördusin, kui ta mind restorani külastamise eest tänas. Järgmisel hetkel pörkasin kokku mehega, kes parasjagu uksest sisse tuli.

Ta haaras mu vöökohast ja hoidis mind püsti, kuni ma tasakaalu tagasi sain.

„Vabandust, ma ...” Minu vabandus vaibus, kui meie pilgud kohtusid. Pähklipruuniga segatud roheline lummas tornaado sööstis minust läbi, hävitades mu kõnevõime. Oivaline. See mees oli täiesti vapustav.

„Kas teiega on kõik korras?”

Tema hääl vibreeris läbi minu. Mu põlved läksid sellest aistingust pisut nõrgaks. Tema käsi haaras vastuseks tihedamalt mu vöökohast, nii et meie kehad olid teineteisele lõpumatult lähedal. See liigutus ei aidanud mul kuidagi end koguda. See, millise

omanikutunde ja enesekindlusega ta mind hoidis, nagu oleks tal täielik õigus hoida mind seal nii kaua, kui tahab, pani mu südame kiiremini põksuma.

Väike osa minust, see osa, mis ei olnud tulvil iha selle võõra mehe järele, tahtis protestida tema jultumuse vastu, kuid kõik mu ratsionaalsed mõtted olid hägustunud, kui ma ahmisin endasse tema näojooni. Ta ei saanud olla minust palju vanem. Välja arvatud tema tõrksad tumepruunid juuksed, näis ta olevat üdini asjalik, seljas söekarva pintsak ja valge kraega särk, millel oli paar nõöpi lahti. Ta nägi välja kallid. Ta isegi lõhnas kallilt.

Sinu liigast väljas, Erica, laulis vaikne hääleke, tuletades mulle meelde, et nüüd on minu kord rääkida.

„Jah, kõik on hästi. Palun vabandust.”

„Ära palu,” sosistas ta võrgutavalt naeratades. Tema huuled olid täis lubadusi, mida oli võimatu ignoreerida, kui mu nägu oli tema omast vaid mõne sentimeetri kaugusel. Ta libistas keelega üle alahuule ja mu suu vajus hääletu ohkega paokile. Jumal küll, sellest mehest voogas lainetena seksuaalset energiat.

„Härra Landon, teie seltskond on kohal.”

Kuni administraator tema vastust ootas, kainenesis piisavalt, et end sirgu ajada, olles kindel, et suudan taas iseseisvalt seista. Toetasin kätega vastu tema rinda, mis tundus isegi läbi ülikonna kivikõva. Ta vabastas mind oma haardest ja tema aeglaselt mu puusadelt lahkuvaist kätest jäid maha leegitsevad rajad. *Jessas*. Dessert ei olnud selle mehe kõrval midagi.

Ta noogutas administraatorile, kuid ei pööranud minult pilku, halvates mind selle ainsa meid ühendava niidiga. Ma tundsin irratsionaalset soovi, et tema käed oleksid jälle mu puusadel, valutades mind sama kergesti, kui olid teinud seda enne. Kui ta pani mu pea pelgalt puudutusega sumisema, oli võimatu ette kujutada, mida ta võiks teha magamistoas. Mõtlesin, kas läheduses võiks olla mõni garderoobikapp. Me saaksime selle kohe selgeks teha.

„Siiapoole, härra,” ütles administraator mu päästjat lähemale viibates.

Ta jalutas lohaka elegantsiga minema, jättes mind pealaest jalatallani surisema. Marie tuli minu juurde, kui ma jälgisin mehe eemaldumist, mis oli vaatamist väärt.

Oleksin pidanud häbenema, kuid tegelikult olin häbitult rahul oma võimetusega kümnesentimeetristel kontsadel tasakaalus püsida. Armuelu asemel saab sellest salapärasest mehest minu paljude tulevaste fantaasiate aines.

Ma ronisin raamatukogu laiast graniittrepist üles ja läksin läbi koridoride professor Quinlani kabinetti. Ta vahtis keskendunult oma arvutiekraani, kui ma uksele koputasin.

Ta keeras end toolil. „Erica! Minu lemmik interneti idufirma tüdruk.”

Tema reetlik iiri aktsent oli vähem märgatav pärast nii pikka aega Ameerikas. Mina pidasin seda endiselt imeliseks ja klammerdusin iga sõna külge.

„Räägi, kuidas vabadus tundub?”

Ma itsitasin pisut, soojendatuna tema ehedast entusiasmist mind nähes. Quinlan oli varastes viiekümnendates halliseguste juuste ja lahkete kahvatusiniste silmadega atraktiivne mees.

„Kui aus olla, siis ikka veel harjun. Kuidas teil läheb? Millal teie puhkus algab?”

„Ma lendan paari nädala pärast Dublinisse. Sa pead mulle külla tulema, kui sel aastal aega leiad.”

„See meeldiks mulle väga,” vastasin ma.

Milliseks see aasta minu jaoks kujuneb? Loodetavasti suudan oma äri läbi varajaste kasvuvulude aidata, aga tegelikult polnud mul aimugi, mida oodata.

„Millegipärast tundub mulle, et oleks kummaline näha teid väljaspool ülikoolilinnakut, professor.”

„Ma ei ole enam sinu professor, Erica. Palun kutsu mind Brendaniks. Ma olen nüüd su sõber ja mentor ning kahtlemata loodan, et me näeme teineteist väljaspool neid seinu sageli.”

Professori sõnad tabasid mind valusalt ja mu kurgus hakkas kipitama. Sel nädalal oli mul neetult palju sentimentaalseid hetki. Quinlan oli olnud mõne viimase aasta jooksul uskumatult toetav, juhatades mind läbi õpingute ja luues sidemeid, et saaksin äri edasi viia. Alati väsimatu ergutaja, kui vajasin innustust.

„Ma ei suuda sind piisavalt tänada. Tahan, et sa seda teaksid.”

„Sinusuguste inimeste aitamine on see, mis mind hommikuti üles ajab, Erica. Ja see hoiab mind pubist eemal.” Ta naeratas kõveralt, tuues nähtavale üksiku põselohu.

„Ja Max?”

„Noh, kahjuks ületasid Maxi ambitsioonid joomise ja naiste suhtes kaugelt tema ambitsioone äris edu saavutada, kuid tundub, et lõpuks mõtles ta ikkagi ümber. Ma ei ole päris kindel, et minust selle juures abi oli. Kõik ei saa olla sellised nagu sina, kullake.”

„Ma olen nii mures, et mu äri ei pruugi pikemas perspektiivis välja vedada,” tunnistasin lootuses, et tal on mingi intuiitiivne tunnetus, mis minul puudus.

„Ma olen kindel, et sa saavutad edu, nii või teisiti. Kui mitte selle äriga, siis tuleb midagi muud. Keegi meist ei tea, kuhu elu meid viib, aga sa oled valmis oma unistuste nimel ohvreid tooma ja kõvasti tööd tegema. Niikaua kuni sa nendele unistustele truuks jääd ja neid oma mõtetes hoiad, liigud õiges suunas. Vähemalt nii ma endale kinnitan.”

„Kõlab minu meelest õigesti.” Mu närvid olid pingul homse kohtumise ootuses, millest võis saada nii mu äritegevuse kui ka minu jaoks otsustav hetk. Ma vajasin kogu võimalikku julgustust.

„Aga ma annan sulle teada, kui selles selgusele jõuan,” lubas ta.

Ma polnud kindel, kas olla inspireeritud või heidutatud, teades, et ta tunneb end mõnikord sama sihitult kui mina praegu.

„Vahepeal vaatame, mis sul meie sõbra Maxi jaoks homme välja pakkuda on.” Ta viipas kausta poole mu süles ja tegi laual ruumi.

„Muidugi.” Võtsin äriplaani ja oma märkmed välja ning me asusime tööle.

2. peatükk

Angelcom Venture Groupi vastuvõtuametnik heitis mulle küsiva pilgu, enne kui viis mu koridori lõpus asuvasse konverentsiruumi. Ma kontrollisin end üle, veendudes, et kõik oleks enam-vähem paigas. Siiani oli kõik korras.

„Seadke end mugavalt sisse, preili Hathaway. Ülejäänud seltskond peaks varsti saabuma.”

„Tänan teid,” vastasin viisakalt, olles tänulik, et ruum oli hetkel tühi. Hingasin sügavalt sisse ja vedasin sõrmedega mööda konverentsilaua serva, kuni jõudsin klaasseinani, millest avanes vaade Bostoni sadamale. Tundsin aukartust, mis segunes minu kasvava ärevusega. Hetke pärast kohtun näost näkku käputäie linna kõige jõukamate ja mõjukamate investoritega. Ma tundsin end oma mugavustsoonist nii väljas, et see ei olnud üldse tore. Hingasin sügavalt sisse ja raputasin murelikult käsi, soovides, et mu keha veidi lödvestuks.

„Erica?”

Ma pöördusin. Mulle lähenes umbes minuvanune tumesiniste silmadega noormees, heledad juuksed korralikult küljele kammitud ja seljas muljetavaldav kolmeosaline ülikond. Me kätlesime.

„Sina oled ilmselt Maxwell.”

„Palun kutsu mind Maxiks.”

„Professor Quinlan on mulle sinust palju rääkinud, Max.”

„Ära usu sellest sõnagi.” Ta naeris, paljastades täiuslikult valged hambad, mis olid tema päevitusega kontrastis, pannes mind mõtlema, kui palju aega ta üldse Uus-Inglismaal veedab.

„Ainult head, ma vannun,” valetasin ma.

„See on temast kena. Jään talle võlgu. See on vist su esimene esitlus?”

„Kahtlemata.”

„Sa saad hakkama. Lihtsalt pea meeles, et enamik meist on kunagi sinu olukorras olnud.”

Ma naeratasin ja noogutasin täiesti teadlikuna, kui väike oli tõenäosus, et laevandusmagnaadi Michael Pope'i pärija Max Pope esitleb näruse kahe miljoni dollari nimel midagi kellelegi muule kui oma isale. Aga tema oli mu tänahommikuse siinviibimise põhjus, ja ma tundsin tänulikkust. Quinlan oli osanud õigeid niite tõmmata.

„Tule võta endale midagi. Need koogid on imelised.” Ta viipas seina ääres asuva rikkaliku hommikusöögipuhveti poole.

Sõlm mu kõhus ei olnud nõus. Mul oli vaja oma närvidega hakkama saada. Ma polnud suutnud hommikul isegi kohvi juua. „Aitäh, aga pole vaja.”

Max tutvustas mind, kui teised investorid saabuma hakkasid, ja ma andsin endast parima, et viisakalt vestelda, kirudes mõttes oma parimat sõpra, eemalviibivat äripartnerit ja turundusjuhti Allit. Tema oskas isegi supipurgiga haaravalt vestelda, aga minul ei olnud meeles suurt midagi peale faktide ja numbrit, mida pidin esitlema, ning see ei olnud just parim moodus kergeks vestluseks inimestega, kellega ma ei olnud kunagi varem kohtunud.

Kui investorid konverentsilauale lähenesid ja istet võtsid, paigutasin end vastaspoolele, kohendades juba kahekümnendat korda oma paberimajandust. Nägin enda vastas seinal kella. Mul

oli vähem kui kakskümmend minutit selle väikese grupi võõraste veenmiseks, et minusse tasub investeerida.

Häältesumin vaikus, kuid kui ma Maxi poole vaatasin, oodates alustamismärguannet, osutas ta tühjale toolile otse minu vastas. „Me ootame Landonit.”

Landonit?

Uks vajus lahti. *Püha pask*. Ma unustasin hingamise.

Sisse astus mu salapärane mees – peaaegu kaks meetrit jumaliku mehelikkust –, erinedes täielikult oma ülikondades kolleegidest. Must V-kaelusega särk rõhutas tema skulptuurseid õlgu ja rindkeret ning tema kulunud teksad istusid jalga nagu valatult. Mu nahk kirjendas soovist, et need käed oleks taas minu ümber, olgu siis juhuslikult või mitte.

Relvastatud hiiglasliku jääkohviga, laskus ta toolile minu vastas, näiliselt märkamata, et oli hilineanud ja riides mitte just etiketi kohaselt, ning heitis mulle teadva naeratuse. Ta nägi välja hoopis teistsugune kui see elegantne ärimees, kellega ma olin eelmisel õhtul õnneliku juhu tõttu kokku põrganud. Tema tumepruunid juuksed olid imeliselt sassis ja turritasid igas suunas, anudes minu sõrmede järele. Ma hammustasin huult, püüdes varjata oma toorest ihalust.

„See on Blake Landon,” ütles Max. „Blake, saa tuttavaks Erica Hathawayga. Ta on siin, et esitleda oma moe sotsiaaltööstustikku Clozini.”

Blake tardus hetkeks. „Kõlav nimi. Sina töid ta siia?”

„Jah, meil on Harvardis üks ühine sõber.”

Blake noogutas, vaadates mind läbitungival pilgul, mis pani mind otsekohe punastama. Ta limpsis huuli. See lihtne liigutus avaldas mulle sama palju mõju nagu tol õhtul, kui me teineteist esimest korda nägime.

Hingasin sügavalt sisse ja ristasin jalad, olles teravalt teadlik tundmustest, mida ta nende vahele tekitas. *Võta end kokku, Erica*.

Närvilise energia pall, mis oli vaid sekundeid tagasi mu kõhus olnud, lahvatas nüüd pimestava seksuaalse energiana, mis pani mind sõrmeotstest alakehani pulseerima.

Hingasin aeglaselt välja ja silusin oma musta kostüümi revääre, kirudes end vaikselt nõrkusehetke pärast uskumatult ebasobival ajal. Alustasin kogeledes esitlust. Selgitasin veebisaidi ülesehitust ja kirjeldasin lühidalt meie esimese aasta turundust ning selle tulemusel saavutatud eksponentsiaalset kasvu, püüdes meeleheitlikult keskenduda. Iga kord, kui Blake'i ja minu pilgud kohtusid, tekkis mu ajus lühis.

Lõpuks katkestas ta mind. „Kes saidi välja töötas?”

„Minu kaasasutaja Sid Kumar.”

„Ja kus ta on?”

„Kahjuks ei saanud mu kaasasutajad tänasel esitlusel osaleda, kuigi nad väga soovisid.”

„Nii et praegu oled sa oma meeskonnas ainuke, kes on projektile pühendunud?”

Ta kergitas kulmu ja nõjatus lohakalt vastu seljatuge, pakkudes mulle paremat vaadet oma torsole. Ma sundisin end mitte vahtima.

„Ei, ma ...” alustasin, püüdes sõnastada ausat vastust. „Me lõpetasime just ülikooli, nii et meie osalus lähikuudel sõltub suuresti projekti rahalisest stabiilsusest.”

„Teisisõnu sõltub nende pühendumine rahastusest.”

„Mõnevõrra.”

„Ka sinu oma?”

„Ei,” vastasin ma teravalt, asudes selle vihje peale kohe kaitsepositsioonile. Olin pühendanud sellele projektile mitu kuud oma elust, mõtlemata millelegi muule.

„Jätka,” ütles ta käega viibates.

Hingasin sügavalt sisse ja heitsin pilgu oma märkmetesse, et tagasi õigele rajale saada. „Praegusel hetkel otsime kapitalisüsti turunduseks, et suurendada kasvu ja tulu.”

„Milline on teie ümberarvestuskurs?”

„Külastajatest registreeritud kasutajateks umbes kakskümmend protsenti ...”

„Okei, aga kuidas on lood tasuliste kasutajatega?” katkestas Blake.

„Umbes viis protsenti meie kasutajatest teeb endale tasulise konto.”

„Kuidas te kavatsete seda protsenti suurendada?”

Koputasin kannatamatult sõrmedega lauale, püüdes hoida oma laialivalguvaid mõtteid õigel kursil. Iga küsimus, mille ta esitas, kõlas väljakutsuvalt või solvavalt, nullides tõhusalt kõik mu endale enne seda kohtumist peetud enesekindlust sisendavad kõned. Paanika äärel kõõludes vaatasin Maxi poole, et leida mingitki tuge. Ta tundus kergelt lõbustatud sellest, mis tõenäoliselt oli härra Landoni tavapärase käitumine. Teiste tühjad pilgud käisid oma märkmete ja minu vahet, näitamata üles mingitki huvi.

Sekundi murdosa jooksul arvasin, et ta võib meie varasema kokkupõrke tõttu minuga leebelt ümber käia, kuid ilmselt mitte. Saladuslik mees oli osutunud parajaks jobuks.

„Me oleme keskendunud sellele, et suurendada ja säilitada baasliikmete arvu, mis, nagu ma juba mainisin, kasvab plahvatuslikult. Kuna meil on kindel potentsiaalsete tarbijate baas, loodame meelitada juurde rohkem jaemüüjaid ja kaubamärke ning suurendada meie tasulist liikmeskonda.”

Peatusin, valmistudes järjekordseks katkestamiseks, kuid Blake'i telefon hakkas vaikselt helendama, mis õnneks segas teda. Rahul, et ma lõpuks ometi tema mikroskoobi alt pääsesin, lõpetasin konkurentide analüüsi ja finantsproгноosidega, enne kui mu aeg läbi sai.

Ruumis valitses piinlik vaikus. Blake võttis lonksu oma kohvist, sulges ekraani ja pani telefoni tagasi lauale. „Kas sa kohtud kellegagi?”

Mu süda peksis rinnus ja nägu kuumas, nagu oleks mind ootamatult klassi ette kutsutud. *Kas ma kohtun kellegagi?* Jõllitasin teda šokeeritult, teadmata, kas sain tema küsimusest õigesti aru. „Kuidas palun?”

„Suhted võivad tähelepanu hajutada. Kui sa saaksid sellelt investorite grupilt vajaliku rahastuse, võib see olla tegur, mis mõjutab su arenguvõimet.”

Ma ei olnud teda valesti mõistnud. Nagu poleks ainsa naisena ruumis olemine tekitanud veel piisavalt pinget, oli tal vaja tähelepanu keskmesse tõmmata minu suhtestaatus. *Seksistlik tõbras.* Surusin hambad kokku, seekord selleks, et mitte paisata tema suunas tervet rida söimusoonu. Ma pidin rahulikult jääma, kuid ei kavatsenud tema sobimatu käitumise peale naeratada.

„Võin teile kinnitada, härra Landon, et olen sellele projektile sada protsenti pühendunud,” ütlesin ma aeglaselt ja kindlal toonil. Kohtasin tema pilku ja andsin endast parima, et ta aru saaks, kui vähe mind mõjutas tema lähenemisviis. „Kas teil on minu isikliku elu kohta veel mingeid küsimusi, mis teie tänast otsust mõjutavad?”

„Ei, ma ei usu. Max?”

„Mm, ei, ma arvan, et oleme saanud päris hea ülevaate. Härased, kas olete valmis otsustama?” Max naeratas laialt ja viipas teistele.

Ülejäänud kolm ülikonnas meest noogutasid ning avaldasid üksteise järel tunnustust minu pingutustele ja kiitsid projekti heaks.

Blake vaatas mulle silma, pidades hetkeks pausi, enne kui ütles oma otsuse välja sama hooletult, nagu oli mu hommiku laastanud. „Mina loobun.” Mu paanikakell lülitus sisse ja ma tundsin kurgus ähvardavaid pisaraid, ning minu sisemine hääl ärkas, koostades härra Landonile hüvastijätukõnet, mis sisaldas ka seda, kuhu ta minema peaks ja kuidas sinna jõuda. Vaatasin Maxi poole, oodates viimast hoopit.

„Nojah, Erica, ma arvan, et sa oled loonud tõesti suurepärase veebikeskkonna, ja ma tahaksin kindlasti sellest rohkem kuulda. Lepime paari järgmise nädala jooksul kokku aja, millal saaksime sellega jätkata ja logistilised küsimused läbi arutada. Pärast seda otsustame, kas soovime sulle pakkumise teha. Kuidas see kõlab?”

Magus kergendus. Tahtsin üle laua hüpata ja Maxi kallistada. „See oleks imeline. Ootan seda põnevusega.”

„Suurepärane. Ma arvan, et oleme siin nüüd lõpetanud.”

Max tõusis, et teiste meestega vestelda, enne kui nad minema hakkasid, jättes mind omaette Blake'iga, kelle imelisel enesega rahuloleval näol oli nüüd irve. Ma ei teadnud, kas teda lüüa või tema juukseid siluda. Ja mul mõlkus veel paar muud asja ka meeles. Nii vastandlikud tunded kellegi suhtes nii lühikese aja jooksul panid mind omaenda mõistuses kahtlema.

„Sa said hästi hakkama,” ütles ta lähemale kummardudes.

Tema hääl oli madal ja karge ning pani mu naha kihelema.

„Tõesti?” küsisin ebakindlalt.

„Tõesti,” kinnitas ta. „Kas ma võin sind hommikusöögile kutsuda?” Tema silmad mahenesid, nagu polekski me viimased kakskümmend minutit vastaspooltel olnud.

Segaduses toppisin oma märkmed tagasi kotti. Blake oli nägus, kuid ta hindas end rängalt üle, kui arvas, et ma lasen tal end pärast seda etendust hommikusöögile viia.

„Üle tee on üks tore väike publi. Nad teevad korralikku Iiri hommikusööki.”

Ma tõusin püsti ja kohtasin tema pilku, nautides võimalust talle ära öelda. „Teiega oli tore, härra Landon, aga mõnel meist on vaja tööd teha.”

„Ta kutsus sind välja?” pahvatas Alli telefoni. Taustal oli kuulda New Yorgi saginat.

„Tundub nii.” Olin hommikustest sündmustest ikka veel rabatud.

„Kas sa kandsid oma soomusrüüd? Koos sinakasroheline pluusiga?”

„Jah, muidugi,” vastasin ma seda riideeset seljast koorides ja meie ühiselamutoa diivanile visates.

„Noh, siis ma ei imesta. Sa näed selles suurepärase välja. Kas ta oli kuum?”

Blake Landon oli üks seksikamaid mehi, kellega ma olin kunagi õhuruumi jaganud, kuid ta ei pidanud ärinaistest lugu, mis vähendas kõvasti minu huvi tema vastu. Kahjuks oli ta ohtlikult lähedal sellele, et kuuluda minu kõige põlastusväärsemate inimeste nimekirja esikümnesse.

„See ei ole tähtis, Alli. Mind pole kunagi varem niimoodi alandatud.” Ma võpatasin, elades uuesti läbi tema solvangud ja neile järgnenud keeldumise.

„Sul on õigus. Anna andeks, ma soovin, et oleksin saanud seal olla ja aidata.”

„Mina ka. Igatahes, kuidas su vestlus läks?”

Alli tegi pausi. „See läks hästi.”

„Jah?”

„Tegelikult väga hästi. Ma ei taha ennast üles keerata, aga see tundub päris paljutõotav.”

„See on suurepärase.” Püüdsin oma pettumust varjata, sest teadsin, et ta oli sellest elevil. Ta hakkaks töötama ühe suurima moebrändi turundusdirektori alluvuses. Teadsin juba mitu kuud, et Alli tahab pärast ülikooli lõpetamist täiskohaga tööd leida, kuid mõte veebisaidi juhtimisest ilma temata masendas mind. Kui me ei saa endale lubada uue turundusdirektori palkamist, saab ettevõtte uus hääl minust, ja võrgustike loomine ei ole kunagi olnud mu tugevam külg.

„Aga midagi pole siiski veel kivisse raiutud. Eks saab näha.”

„Me peaksime tähistama,” ütlesin ma. Taevas teadis, et mul oli vaja mingit tasu selle põrguliku hommiku üleelamise eest.

„Me peaksime tähistama oma uut parimat sõpra Maxi!” huilgas ta.

Ma naersin, teades, et Max on just tema tüüp, kui ta vaid teda tunneks. Allil oli nõrkus kolmeosaliste ülikondade vastu. „Loodetavasti ei ole see lihtsalt Quinlanile teene osutamise jätk, kui me selle teemaga edasi läheme.”

„Inimesed ei kõlguta kahe miljoni dollarist porgandit kellegi ees lihtsalt teenena.”

„Tõsi, aga ma ei taha, et ta investeerib, kui ta ei ole tegelikult huvitatud.”

„Erica, sa mõtled üle nagu ikka.”

Hingasin pahinal välja. „Võib-olla.” Ma lootsin, et tal oli õigus, kuid ma ei saanud midagi parata, et tahtsin kõiki võimalikke stsenaariume oma peas läbi käia, püüdes teha nende kõigi plaane ja ettevalmistusi. Kui nii palju oli kaalul, ei peatunud mu aju hetkekski.

„Ma lähen tunni aja pärast rongi peale. Olen enne õhtusööki tagasi ja siis saame paar jooki võtta.”

„Olgu, näeme siis.” Lõpetasin kõne ja sundisin end püsti tõusma, et otsida üles mugavad dressipüksid, mis olid mõeldud ainult lahkuminekute ja pohmellide jaoks. Tänapäev oli mind uskumatult ära kurnanud.

Peatusin ja heitsin endale hindava pilgu täispika peegli ees toas, mida me Alliga jagasime. Harutasin Prantsuse patsi lahti ja mu lainelised heledad juuksed langesid seljale. Olin viimaste nädalate stressist kõhnemaks jäänud, aga rinnahoidja ja püksikud liibusid endiselt mu vaevumärgatavatele kehakumerustele.

Libistasin kätega üle pehme pitsi, mis mu puusi ümbritses, soovides, et seal oleks kellegi teise käed, mis paneksid mind kogu tänast päeva unustama. Ma ei olnud oodanud, et mul lähevad oma esimesel nõupidamisruumis toimuval esitlusel mingi ülbe investori pärast põlved nõrgaks, kuid minu füüsiline reaktsioon